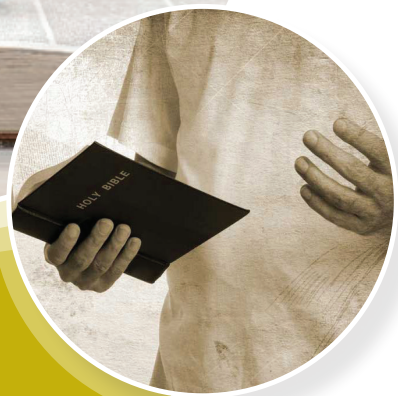
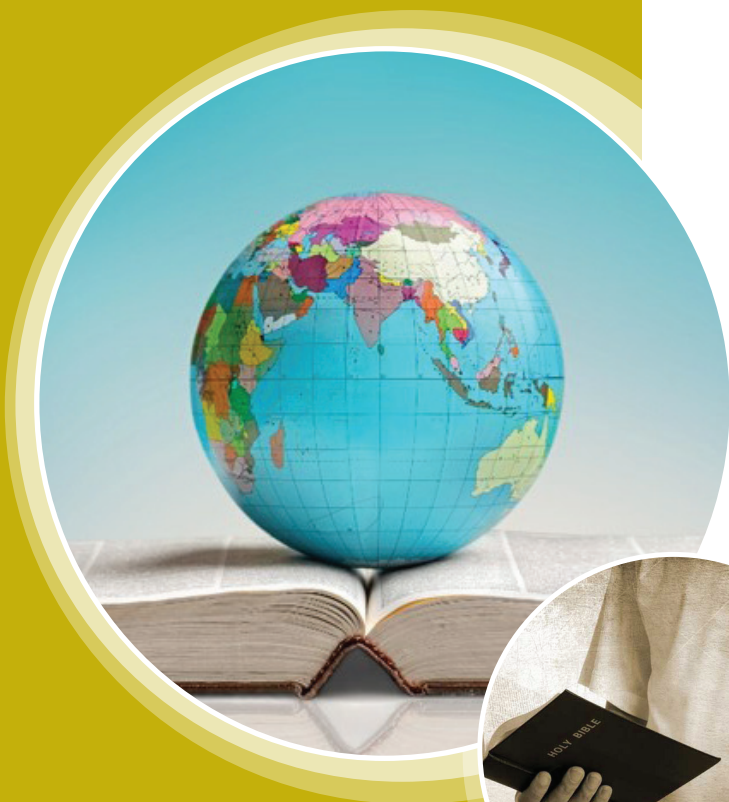

МИСИОНСКИ СТИХОВИ

Евангелски активности
на верниците

ЧЕТВРТО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2023

1. Што можеме да научиме од мегацрквите?

Пасторот Олвин Хамфрис пишува: „Во зимата 1988 година седев обземен од восхит заедно со мноштво верници собрани на петтото од седумте богослуженија во Црквата на потполното евангелие што го водеше пасторот Пол Чо, на островот Оида во Сеул, во Јужна Кореја. Дваесет илјади огнени следбеници на таа Црква ги соединија своите гласови, упатувајќи ги своите поединечни молитви. Иако ја сфаќав единствената разлика меѓу таа мегацрква и мојата мала месна црква, тоа не ме спречи да почувствувам некој вид духовно жалење и каење предизвикани од мислата дека мојата црква во Северна Америка не расте и не доживува такво искуство во градењето на Божјето царство како оваа што ја посетив“.

Неколку извори на податоци укажуваат дека пасторот Пол Чо имал пристап до книгите на Елена Г. Вајт (Евангелизам и Слуги на евангелието) кога ги формулирал своите замисли со цел да ја основа најголемата месна црква на оваа планета – која се гордее што има повеќе од 750 илјади верници и повеќе од 50 илјади водачи на мали групи кои се состануваат секоја среда навечер со цел да добијат упатства за да работат на своето оспособување. Чо тврди дека неговата црква нема „задна врата“ преку која би поминувале верниците што го напуштаат заедништвото. Тој може да го негува ова уверување затоа што неговата црква е организирана според принципот на дејствување на верниците во рамките на малите групи. Верниците, како ученици, се поделени на повеќе од 50 илјади мали групи, наречени клетки. ДНК на тие мали групи претставуваат состојки на една потполно развиена црква, вклучувајќи го и образовното одделение кое ги оспособува и обучува верниците да ги придобиваат ближните за Христа од својот круг на пријатели и познаници во период од три до девет месеци по придружувањето на клетката.

Клетките имаат налог да се поделат кога ќе достигнат бројка од петнаесет поединци, но и двете новонастанати клетки се умножуваат и делат според истиот принцип. И така, секој нов обратеник

и има свој пастир, своја група што го поддржува, но и служба која донесува плодови.

На прв поглед, често мислиме дека мегацрквите, како што е црквата на пасторот Пол Чо, немаат такви доктринални проблеми со какви што ние се соочуваме кога се трудиме да ги досегнеме потенцијалните обратеници. Според тоа, ние заклучуваме дека „на нив им е многу полесно да растат“!

Меѓутоа, во некои од тие цркви, барањата што им се упатуваат на верниците, со цел да се посветат на службата, се многу поголеми од оние што се упатуваат во нашата Црква. Прашањето гласи: „Дали е полесно да се прифатат доктрините и начинот на живот – или доживотно да се биде посветен на службата за придобивање обратеници во рамките на Црквата која е сочинета од мали и меѓусебно поврзани групи?“ Во најмала рака, една мегацрква бара од своите верници да се вклучат во службата за да можат да останат во редовен и добар однос со својата Црква. Верништвото треба секоја година да се преиспитува за да види дали верниците ја извршуваат својата евангелска должност. Претпоставуваме дека при обратувањето верниците добиваат духовни дарови што им ги дава Светиот Дух за усовршување на Црквата. Доколку верникот не е вклучен во службата, се донесува заклучок дека тој не одговорил на повиците на Светиот Дух и дека не ја прифатил Неговата добрина.

Таквите немаат никакви докази дека се придружиле на Христовото Тело, бидејќи во нивниот живот не покажуваат ниту еден дар на Светиот Дух.

Сабойа, 14 јануари 2023

2. Назад кон своите корени, напред во иднината

Замислете ја црквата на адвентистите на седмиот ден во 2030-та година, се разбира, доколку Христос дотогаш не дојде! Како ќе изгледа? Дали таа ќе биде Црква оживеана и засилена со Светиот Дух, која верно ја исполнува мисијата што ја добила од Христа?

Како ќе се однесува таа? Црквата оживеана и засилена со Светиот Дух ќе остане верна на своето адвентистичко наследство и верување, но ќе се усогласува со светот што сака да го досегне.

Според тоа, можеби таа ќе се однесува поинаку од многу денешни адвентистички цркви, но ќе остане верна на нашата вест и мисија.

Адвентизмот настанал како библиско движење. Нашето наследство е длабоко вкоренето во Писмото. Нашата Црква мошне брзо расте во светот, благодарение на силното нагласување на библиските учења. Раниот адвентизам ја темелел својата вера и учење исклучиво на Светото писмо. Првите пионери настојувале да подигнат Црква која според своето однесување ќе биде библиска.

Со други зборови, тие настојувале да основаат Црква не само втемелена на исправни учења, туку и Црква која ќе ја прифати практиката и организацијата на новозаветната Црква.

Интересно е тоа што првите адвентисти не се обидуваат само да ја имитираат новозаветната Црква, туку совесно се труделе да ја изградат врз темелот на новозаветните начела, кои кажуваат како таа треба да живее. Што се однесува до учењето на Црквата, Современиот адвентизам се обидел да остане верен на своето библиско наследство, но дозволил небиблиските обичаи да се вовлечат во нашите цркви и да одредуваат како таа ќе се однесува и ќе дејствува.

Во желбата да не се разликуваме многу од останатите протестантски Цркви, ние едноставно сме ги копирале нивните системи и сме ги примениле во нашата Црква. Како последица на тоа, денес ги имаме истите проблеми што ги имаат повеќето традиционални протестантски Цркви – на богослуженијата присуствуваат само половина од верниците, нивото на дарови се намалува, верниците дејствуваат со ниско ниво на посветеност и преданост, а проповедниците се среќни ако верниците едноставно се појават во молитвениот дом во сабота претпладне.

Затоа сега е време повторно да погледнеме на кој начин „се занимаваме со Црквата“ во адвентизмот. Многу месни цркви имаат очајна потреба од подмладување. Последица е што слушаме најнови модерни предлози и се обидуваме да ги примениме во својата

црква. Некои предлози се добри, додека некои претставуваат очајни промашувања. Наместо да ги прифаќаме најновите идеи за поправање на состојбата, многу подобро би било да го истражуваме Светото писмо и списите на Духот на пророштвото, т.е. нашето адвентистичко наследство, за да го откриеме Божиот план како треба да се однесуваме како Црква.

Сабота, 21 јануари 2023

3. Движењето на малите групи и адвентизмот

Во текот на последните неколку години, феноменот на малите групи се прошири долж Северна Америка и по целиот свет. И во крилото на Црквата на адвентистите на седмиот ден, но и во други деноминации, настана движење кое навистина ја преобрази Црквата и светот. Многу адвентистички месни цркви започнаа процес на „повторно откривање“ на своите цркви преку малите групи. Национална конференција на молитвени и мали групи се одржува најмалку еднаш годишно, а многу регионални конференции редовно се одржуваат. Навистина, мора да признаеме дека во рамките на Црквата на адвентистите на седмиот ден постои жива заинтересираност за малите групи. Сепак, зачудува што многу малку внимание било посветено на адвентистичко-теолошкото и историското сфаќање на поимот мали групи.

Покрај изобилството книги за малите групи во Црквата на адвентистите и надвор од неа, многу малку се пишувало за библискиот темел на службата на малите групи. Мноштво прирачници ни стојат на располагање. Целокупната механика за успешно водење на малите групи, обучување добри водачи за малите групи може да се пронајде во секоја од адвентистичките или другите христијански книжарници.

Потребно е да се испитаат библиските причини за основање и дејствување на малите групи. Ние адвентистите себеси се сметаме за библиски христијани, зборуваме дека сè што веруваме и правиме го темелиме на Светото Писмо. Токму затоа разочарува фактот

дека сме прифатиле навики и обичаи кои се лишени од основните теолошки поставки. Според тоа, дали сме се качиле во веќе постојечкиот заеднички воз или работата на малите групи е движење длабоко вкоренето во начинот на кој Христос сака да дејствува на Неговата Црква?

Освен библиската перспектива, ние адвентистите имаме и предност да ги проучуваме своите историски корени и да откриеме дали тоа подрачје на црковниот живот е навистина подрачје што нашите пионери, особено Елена Г. Вајт, го нагласувале. Затоа треба темелно да го разгледаме не само библискиот темел за службата на малите групи, туку и историскиот почеток на адвентизмот во однос на малите групи како начин на дејствување на Црквата.

Во западниот свет неколку месни цркви направиле пробив и создале вистинско „заедништво“ преку малите групи. Меѓутоа, претежното и поголемо мнозинство месни цркви кои ги прифатиле малите групи едноставно ги додале кон веќе пренатрупаните програми на месните цркви. Последица на сето тоа е што малите групи не станале начин на кој живее Црквата во Северна Америка.

Конечна последица е дејствување на малите групи некое време, а потоа исчезнување од пренатрупаната програма, во која стануваме уште поразочарани и понеподготвени да испробаме нешто ново.

Да не забораваме дека суштината на сето она што се однесува на малите групи е срцевина и на сè она што се однесува во самата Црква, односно заедништвото. На малите групи не треба да се гледа како лек против сите болести. Тие нема да ја спасат Црквата што умира или да ја подмладат онаа што пропаѓа.

Само Светиот Дух може да внесе промена во нашата Црква. Меѓутоа, малите групи можат да станат основно средство да се осигура излевање на Светиот Дух. Единствено присуството на Исус Христос може да ги преобрази луѓето, а Неговото присуство се покажува преку Светиот Дух, кој овозможува растење на поединците и остварување на мисијата на Црквата преку заедницата на малите групи.

4. Голема потреба на црквите во денешниот свет

Немилосрдниот индивидуализам е склон да ги наведе луѓето да помислат дека можат да му служат на Бога без никаква поврзаност со некоја заедница на верници. Многу често ги слушаме како изјавуваат дека веруваат во Божјата порака, но не сакаат да се соединат со која било Црква. Всушност, еден истражувач тврди дека 80% од христијаните во Америка веруваат дека можат да бидат добри христијани без да пристапат кон ниту една Црква. Но, таквото гледиште, било потполно неприфатливо за христијаните на првиот век.

Можно ли е вклучувањето во заедницата на верници да е она што денес навистина им е потребно на повеќето христијани?

Расел Барил, во својата книга „Радикално променета црква на 20 век“, тврди дека, не само што не претставува опција за христијаните, туку не може да се биде христијанин а да не се биде дел од некоја христијанска заедница.

Во реалноста изолираните христијани не можат да бидат библиски христијани, иако нивното име е запишано во матичните книги на нашите цркви. Заедништвото не се стекнува со запишување во матичната книга на верници, но не може да се стекне ниту без запишување во неа. Старателските заедници во кои луѓето вистински можат да си служат еден на друг, претставуваат темел на кој може да се изгради целокупната вистинска мисија на адвентистичките месни цркви.

Современите адвентистички цркви станале толку зависни од проповедникот, што без него во повеќето цркви не е можна никаква вистинска мисија. Како последица на тоа, ние имаме подгрбавено, фрустрирано свештенство, од чии редови секоја година си заминуваат многу одлични проповедници. Предизвиците на проповедничката служба додека влегуваме во дваесет и првиот век не можат да се задоволат со тоа што ќе бараме од проповедниците да станат повешти во многу нови подрачја на своето дејствување.

Навистина не е потребно да додаваме нови маки на нивните неволји. Ние треба да ги намалиме нивните проблеми и да ги ослободиме за службата во која Бог ги повикал. Карл Џорџ, советник за раст на Црквата, добро ја опишал потребата на повеќето адвентистички месни цркви:

„Покажете ми голема месна црква која е сосредоточена на проповедникот и брзо ќе сфатите дека свештеникот е многу уморен.

Ако покажете голема месна црква со активни верници, едноставно организирана, во која свештеникот не е потполно исцрпен затоа што мора да заврши толку многу нешта, тогаш јас ќе ви покажам црква која нема да престане да расте бидејќи е во состојба совршено да се грижи за луѓето коишто преку неа Бог ги повикал во нов живот“.

Дали малите групи претставуваат одговор? Не, но тие можат да бидат едно од средствата што можат да се употребат со цел Црквата радикално да се промени. Првенствена цел на малите групи е да создадат заедништво кое се грижи и кое се труди да ја споделува радосната вест за Христа на оние што не го познаваат. Писателот верува дека еден од најдобрите начини да се постигне тоа, е преку создавањето и службата на малите групи. Развивањето на грижливо заедништво како основа за извршување на мисијата што Христос ѝ ја доверил на Црквата ќе биде предмет на истражување во остатокот на оваа книга.

Сабойа, 4 февруари 2012

5. Тројството како модел на заедништво

Човечките суштества по својата природа се социјални битија. Ние не сме создадени да живееме сами, туку да живееме во заедница со другите. Оваа потреба да се живее во заедништво има божествено потекло, и таа е всадена во секое човечко битие. Човечкиот род бил создаден според Божјиот лик, што ни покажува дека и бескрајниот Бог на вселената исто така живее во заедништво.

Што открива Стариот завет за Бог кој живее во заедништво, но и за суштествата што ги создал да живеат во заедница едни со други?

Во текот на бескрајната вечност, Бог, кој се открива во Библијата, отсекогаш постоел. Тој е монотеистички Бог, кој го создал небото и земјата. Сепак, „монотеизмот“ на нашиот Бог не е изразен во „единството“, туку во Тројството. Библискиот Бог никогаш не е претставен како осамено битие, туку како множина која е „едно“. Адвентистите, заедно со повеќето други христијани, за Бога секогаш зборувале како за Тројство. Трите личности на Тројството – Таткото, Синот и Светиот Дух – се три одвоени личности, но се едно во карактерот, единството и намерите. Ние не можеме да го разбереме „монотеизмот“ независно од множината на тој монотеизам.

Токму во таа смисла Божеството само по себе претставува една мала група. Всушност, проучувањето на Божеството и начинот на Неговото дејствување на најдобар начин ќе ни помогне да разбереме како треба да дејствуваат малите групи. Божеството е совршена заедница и тоа ни дава насока како може да се изразува вистинското заедништво. Како адвентисти, чувствуваме дека Бог нè повикал да помогнеме да се обнови Божјиот лик во луѓето. Ако навистина е тоа нашата мисија, тогаш мора да сфатиме дека Божјиот лик не може да се обнови сè додека не се обноват и меѓучовечките односи, додека луѓето не научат да живеат во заедница едни со други, исто како заедницата помеѓу Таткото, Синот и Светиот Дух. Во адвентистичкото сфаќање на мисијата е вградено обновувањето на заедништвото. Тоа треба да ги стави малите групи, кои го обновуваат заедништвото, во самиот центар на адвентистичката мисија.

Трите личности на Тројството не дејствувале независно при создавањето на светот. Ние често сме го опишувале Таткото како архитект, Исус како работник, а Светиот Дух како изведувач. Тројството како заедница дејствувало заеднички при создавањето на човечкиот род и сè што постои на оваа планета. Испитувајќи го Божјето дејствување во човечката историја ни станува јасно дека ниту една Личност од Тројството никогаш не дејствува осамено и независно од другите две Личности. Единството на единствениот

Бог може да се види во совршениот склад на Неговото заедничко дејствување. Божеството е навистина совршена мала група која треба да ја имитираат сите мали групи.

Суштината на Бога е заедништвото. Бог не постои надвор од заедништвото.

Во самата Божја суштина е скриена целокупната идеја за заедништвото. Никој не може вистински да го сфати Бога надвор од Неговото постоење во заедница. И како што Бог не постои сам, така не може да постои ниту Неговиот народ. Токму затоа Бог упатува повик да се формираат малите групи во кои луѓето ќе живеат во заедница едни со други. Во светот кој е уништен поради разореното заедништво, Бог сака во обратениот човечки род да ја обнови сликата на вистинското заедништво, бидејќи само тоа може да биде одраз на Бога кој живее во заедница.

Не е можно да се обнови Божјиот лик во човештвото без обновување на заедништвото.

Сабоџа, 11 февруари 2023

6. Заедништво - идеја присутна при создавањето 1

Првата Божја активност поврзна со заедништвото на планетата Земја била создавањето, а посебно создавањето на човечкиот род шестиот ден: „Потоа Бог рече: „Да создадеме човек според Нашиот образ, според нашето подобие како што сме Ние, кој ќе биде господар над морските риби, над небеските птици, и над добитокот – над целата земја и над сите гадинки што лазат по земјата!“

„И Бог го создаде човекот според образот Свој, според образот Божји го создаде; машко и женско ги создаде“.(1)

Заповедно било кажано дека човечкиот род е создаден според ликот на триединствениот Бог. Човечкиот род бил создаден да живее во заедница, онака како што Бог живее во заедница. Употребата на множина, „според Нашиот“ за да се опише Божјиот лик го истакнува фактот дека Божјиот лик претставува заедница. Бог кој

постои во заедница создал суштества кои треба да постојат во ист таков вид на „единство“, односно во заедништво.

Шестиот ден Бог ја зголемил својата мала група создавајќи ја новата двојка која требала да постои не само во заедница еден со друг, туку и во заедница со Бога. На тој начин, Божјата мала група пораснала на пет члена: Адам, Ева и триединствениот Бог. Штом бил создаден Адам, Бог знаел дека тој ќе биде „осамен“ и затоа му создал другар соодветен на него.

„И Господ Бог рече: „Не е добро за човекот да биде сам; да му создадеме помошник, сличен на него!“ (2)

„Не е добро за човекот да биде сам!“ Човечките битија не биле создадени да живеат сами, секој за себе. Тие биле создадени да живеат во заедница едни со други и со Бога. Тоа е суштината на вистинската заедница – човечки битија кои живеат во заедница едни со други и со Бога. Основна карактеристика на гревот е обидот да се живее независно од заедницата, да се живее во изолација од другите.

Убавината на Едем се гледа во совршената заедница што постоела помеѓу Бога и човечкиот род.

Саботиа, 18 февруари 2023

7. Заедништво - идеја присутна при создавањето 2

На оваа совршена заедница што ја создал, Бог и дал една јасна заповед: „Плодете се и множете се, и наполнете ја земјата.“ (1. Мојсеева 1,28) Во оваа прва „клетка“, која што Бог ја создал на самиот почеток од историјата на човечкиот род, Бог вградил генетски код за размножување. „Клетката“ постоела за да се размножува.

Вистинската заедница постои за да се размножува. Онаа заедница која не настојува да се размножува, самата себе се разурнува. Здравата заедница се размножува. Тоа е дел од нашиот генетски код што сме го наследиле од совршениот рај во Едем. Вградена во секое разбирање на малите „клеточни“ групи, таа извршува најосновна функција: здравите клеточни групи ќе се размножуваат, токму

онака како што Бог и заповедал на првата „клетка“ која била создадена да се размножува и да ја наполни земјата.

Ако е навистина Божја намера, како што адвентистите често изјавуваат, да создаде луѓе кои пред светот ќе го откриваат Божјиот лик, тогаш изгледа дека во суштината на адвентизмот мора да биде желбата уништено то заедништво да се обнови во заедница која ќе го открива Божјиот лик. Според тоа, Црквата на адвентистите на седмиот ден мора да биде во првите редови на секое движење што се обидува во разорените заедници да го обнови Божјиот лик. Не само што адвентистите мора да создаваат такви заедници, туку треба и да се потрудат тие да се размножуваат со цел да го зголемуваат бројот на здрави заедници.

Меѓу адвентистите владее силен независен дух. Дали е нависти на можно адвентизмот, кој е роден во Америка, незабележително да го прифатил грубиот американски индивидуализам како сопствено евангелие? Дали ние, кои толку многу зборуваме за создавањето, сме пропуштиле да ја забележиме првобитната цел што Бог ја имал кога ги создал нашите прародители – да живеат во заедница едни со други и со Бога? Зошто ние, како адвентисти, се бориме еден против друг со цел да постигнеме личен успех, наместо да се бориме за успехот на заедницата? Џуди Горман добро забележала:

„Самозадоволството и личната независност која е карактеристика за нашата сегашна проценка на успехот е потполно туѓа за Божеството кое постои во меѓузависно заедништво“.

Ако треба да го одразуваме божествениот лик во нашата Црква, императив за тоа е да изградиме Црква што ќе го почитува заедништвото и ќе покажува подготвеност да живее приспособувајќи се едни на други во заедница според мерката во која таа заедница е подложна на Бога. Ние мора да ги отфрлиме наградите за поединечните достигнувања и да ја издигнеме замислата за групните достигнувања. Бог сака наместо во соперништво, да живееме во меѓусебна зависност. Замислата за меѓузависност во заедницата е вкоренета во триединствениот Бог и во самото создавање кое го направил во „нашиот“ (множина) лик. Бог не создал општество од

едно суштество, туку создал заедници. Бог кој живе во група, создал групи.

Практична последица на нашето гледиште за Бога како Создател на заедницата е да ја согледаме својата апсолутна потреба да живееме во заедница со другите христијани. Во таа смисла, не е можно да се биде христијанин и да се живее изолирано, бидејќи тоа значи да се живее одвоено од Божјиот лик и намера што ја имал за човештвото.

Често сме слушале како некој поединец истакнува дека може да се биде исто така добар христијанин и независно од Црквата.

Меѓутоа, сфаќањето дека може така да функционира заедништвото според Божјиот лик, прави таквото размислување да биде отфрлено. Не постои христијанство надвор од заедницата. Колку и да се обидуваат, луѓето никогаш не ќе можат да го обноват Божјиот лик во себе без да се вклучат во заедницата. Ова вклучување не значи само да се биде верник на некоја црква, ниту пак да се посетува истата. Вклучување во заедницата значи да се живее во меѓусебно заедништво со другите христијани. Џуди Горман тоа проникливо го опишала:

„Библски гледано, нам ни е неопходно заедништвото за да можеме да ги оствариме нашите настојувања да го одразуваме Божјиот лик. Таа свест за нашата меѓузависност со другите е дел од формата според која сме создадени. Ние никогаш нема да бидеме потполни ако не се даваме себеси на другите и ако не ја примаме од нив нивната посебност.

За да бидат верниците во Христа, треба да постои меѓусебен однос со другите делови од Неговото Тело“.

Саботта, 25 февруари 2023

8. Саботата и заедништвото - 1

Бог навистина ја создал заедницата за да живее во неа, токму онака како што Тројството живее во заедништво. Тогаш, која е целта на заедништвото што Бог го воспоставил? Оваа цел може да

се сфати единствено во светлината на Едем. Ние веќе забележавме дека една од битните цели на создавањето на тоа прво заедништво била размножувањето и репродукцијата. Едемската сцена отсликувала друга функција на првото библиско заедништво.

Шестиот ден Бог го создал човечкиот род. Кога првиот петок навечер сонцето исчезнало на Запад, Бог го објавил почетокот на својата сабота, седмиот ден. Тој ден Бог го одвоил седмиот ден како посветено време за одмор на човечкиот род и како време што луѓето ќе го поминуваат со Бога и едни со други. Како адвентисти многу сме зборувале за седмиот ден како ден за одмор, и сето тоа е добро, доколку во процесот на нагласување на важноста на денот не сме заборавиле да ја нагласиме и неговата цел.

Во пренатрупаниот распоред на современиот живот сме биле наклонети да ја нагласиме вредноста на саботниот одмор, како прибежиште од хаосот на современиот начин на однесување. И, како последица на тоа, многу сме зборувале за саботниот „одмор“. Меѓутоа, првобитната функција на саботата не била одморот, и поради тоа не треба да се наоѓа во центарот на нашето денешно разгледување.

Адам и Ева немале потреба од одмор. Тие уште не се занимавале со никаква работа. Нивниот прв ден во животот на Земјата била саботата. Нив им било кажано да престанат да се занимаваат со активностите и работата не за да се одморат, туку за да ја остварат својата заедница со бескрајниот Бог на целата вселена.

Давајќи ја саботата како дар на човештвото, Бог ја нарекува „моја сабота“. Тоа не е сабота кога треба да се прославува човековиот одмор, туку тоа претставува ден кога се прославува божествениот одмор. Човечкиот род бил повикан да влезе во Божјиот одмор со тоа што ќе престане да се занимава со својата работа, како што Бог престанал да работи во седмиот ден (Евреите 4,10). Зошто Бог ги повикал луѓето да влезат во неговиот саботен одмор?

За да можат да поминат време во развивање на заедницата со Него и едни со други! На Адам и Ева им било потребно да го запознаат Бога кој ги создал. Затоа Тој ги повикал своите први 24 часа да ги поминат во заедница со Него.

Нашиот Бог е Бог на меѓусебните односи. Тој е Бог на заедништвото.

Затоа, ние како христијани и верници на адвентистичката црква, кога ја нагласуваме саботата, императивно треба да зборуваме за функцијата на саботата како време дадено на луѓето во кое ќе можат да остварат блиско меѓусебно заедништво со Бога. Токму затоа нашата порака за саботата му е толку потребна на денешниот свет – не само што забрзаната трка на човечкото општество бара ден за одмор, туку и посебен ден во кој ќе се нагласува заедништвото.

Во сабота Бог очекува од нас да се издвоиме од сите нарушени заедништва во кои мора да дејствуваме во текот на седмицата за да можеме да учествуваме во заедништвото што било обновено со врската што сме ја воспоставиле со Бога. Многу пати се случува човечка трагедија, затоа што забораваме да го видиме вистинското заедништво што се воспоставува и развива во нашите цркви во седмиот ден. Многу пати откриваме дека луѓето го празнуваат седмиот ден, но потполно занемариле да ја изградат својата заедница со Бога и со другите христијани. Доколку некој не изградува таков однос во заедницата, тој е крив за кршење на саботата. Да се празнува саботата како таква, впрочем, значи воопшто да не се празнува саботата, зашто нејзина цел е да се развие врска, заедништво со Бога во контекст на заедништвото со другите христијани.

Меѓутоа, ако се занимаваме само со работи што не ја изградуваат заедницата, ние ќе ја промашиме суштината на она што значи да се биде црква – живееењето во заедница. Апостол Јован суштински објаснува која треба да биде основната цел на собирањето на верните: „Она што беше од почетокот, она што го чувме, она што со очите свои го видовме, што го разгледавме и што рацете наши го опипаа, за Словото на животот – и животот се јави, и видовме, и сведочиме, и ви го навестуваме вечниот живот, кој беше во Отецот и нам ни се јави – она што го видовме и го чувме, тоа ви го навестуваме, та и вие да имате заедништво со нас; а нашето заедништво е со Отецот и Неговиот Син, Исус Христос“. Дури и апостол Јован препознава дека суштинска функција на проповедањето на Словото е создавање вертикално и хоризонтално заедништво

со Бога и еден со друг. Словото не се проповеда за да стекнеме интелектуално разбирање на одредени догми.

Словото се проповеда за да може да се обнови заедништвото со Бога и со луѓето. Според зборовите на апостол Јован тоа е суштината на извештајот за создавањето и суштина на Христовата мисија. Нема да постои никаква црква доколку не се создаде вистинско заедништво.

Саботиа, 4 март 2023

9. Малата група како место за исцелување и промирување

Човечкиот род излегол од Божјите раце како совршено дело создадено според Божјиот лик. Бидејќи бил создаден според тој лик, човечкиот род морал да живее во заедништво со човечките суштества и со Тројството кое живее во заедништво. Едем постоел додека Адам и Ева живееле во вистинско заедништво со Божеството.

Штом заедништвото со Божеството било нарушено, човечкиот род влегол во свет на нарушено заедништво. Овој прекин бил двоен: луѓето веќе не живееле во заедница со Бога, ниту пак едни со други. Библискиот извештај е приказна за Божјето настојување да го обнови прекинатото заедништво кое настанало како резултат на гревот.

Третата глава од 1. Мојсеева изнесува жална приказна за исчезнувањето на тоа невино заедништво. Штом Ева зела од забранетиот плод, брзо го убедила и својот маж да ѝ се придружи во гревот. Во нивното телесно срце нешто ги навело луѓето да се чувствуваат подобро ако не се сами во правењето зло. Сметале дека самите себеси се оправдуваат ако и другите ја направиле истата грешка.

Состојбата на невиност, која е нагласена со голотијата на Адам и Ева, открива дека биле потполно отворени еден кон друг и кон Бога – што претставува идеал на потполното заедништво. Уживале во целосна отвореност и невиност еден кон друг. Меѓутоа, штом нашите прародители згрешиле, забележале дека веќе не се облече-

ни и се обиделе да се скријат пред Бога (1. Мојсеева 3,6.7). Таа постапка го открива раскинувањето на заедништвото под влијание на гревот. Отворените заедништва се многу ретки ако човечките суштества се обидуваат да го скријат своето вистинско јас пред другите и пред Бога. Христовата мисија била да го обнови она што било прекинато и да воспостави ново и отворено заедништво (Лука 4,18). Црквите што се вклучени во Христовата мисија ќе се обидуваат да воспостават отворено заедништво кое ќе потсетува на нашето едемско потекло.

На Адам и Ева никој не им кажал дека се необлечени. Тие вината си ја припишувале себеси но и на Бога, за кого сега сметале дека повеќе не е заинтересиран да ја одржи заедницата со нив. Познавањето на доброто и злото води кон изрекување на осуда. Токму тој дух го уништувал заедништвото во текот на човечката историја и претставува најголем разорувач на заедништвото во наше време. Оние кои живеат во грев, секогаш се обидуваат да осудат некој друг во настојувањето самите да ја избегнат осудата за сторените зли дела. Таквото осудувачко однесување може да се види во канцелариите кога шефовите сакаат да ги обвинат подредените за грешките што сами ги направиле. Таквото осудувачко однесување се гледа и во домот кога мажот се обидува да ја обвини својата жена што не ги дисциплинирала децата. Се гледа и во црквата кога проповедникот се обидува да ја обвини црквата за своите пропусти, кажувајќи дека би извршил подобра работа кога би имал на располагање подобра црква. Сите тие обиди за обвинување разорно дејствуваат на заедништвото коешто Бог сакал да го оствари.

Исус дошол на нашата земја за да го помири човечкиот род со Бога и со него самиот. Како го направил тоа? Земјќи ја и не отфрлајќи ја вината од себе. Тој станал грев и самиот Тој ја примил Божјата казна за гревот. Не се обидувал да го обвини човечкиот род, бидејќи сакал да го обнови загубеното заедништво, а тоа можел да го постигне само со одбивање вината да им се припише на оние што ги осудуваат другите. Старешините кои можат да ја преземат вината и да не ја префрлаат на другите се старешини кои создаваат помирување. Во денешно време потребни се такви луѓе за водење на малите групи. Водачите кои возвраќаат со обвинувања ќе ги на-

прават своите групи неуспешни, додека водачите кои покажуваат дека ги прифаќаат и ги сакаат другите ќе бидат во состојба да организираат успешни мали групи. Заедништвото се обновува кога обвинувањата кои се примаат не се возвраќаат; додека заедништвото се губи кога во целата група луѓето се обвинуваат едни со други.

Осудувачкото однесување е најголемо проклетство за секое вистинско заедништво.

Во Едем било изгубено вистинското заедништво, местото на кое припадниците на човечкиот род можеле да го запознаат Бога и еден со друг преку блиските меѓусебни односи. Бог го создал човечкиот род со цел неговите припадници да живеат едни со други во меѓусебна зависност. Разорното дејствување на нашето општество денес може да се види кај милиони луѓе во Црквата и надвор од неа кои се обидуваат да живеат независно, иако се создадени да живеат во состојба на меѓусебна зависност.

Како последица на тој дух на независност, кој владее со човештвото во нашето време, повеќето луѓе непрекинато ги изрекуваат своите осудувања еден кон друг. Од таа причина, денес е неопходно луѓето да пристапат кон групите за помирување, кои бараат водачи на малите групи кои нема да ги осудуваат припадниците на групата, туку ќе се обидуваат да организираат помирително заедништво кое Исус сакал да го воспостави. Една од функциите на малите групи е да обезбедат сигурно место на кое човештвото ќе може да се излечи од својата пропаст. Групите за помирување во кои луѓето одбиваат да се осудуваат едни со други, со силата на Светиот Дух можат да го вратат процесот назад. Луѓето што се обидуваат да живеат независно од другите и пропуштаат да станат членови на групите за помирување, не можат да се излечат од своето пропаѓање.

10. Дисфункционалната црква и грешникот

Четвртата глава од Откровението го прикажува следниот чекор во спиралата на пропаѓање и загуба на заедништвото. Овде децата на Адам и Ева си изрекуваат осуда едни на други. Убиството е конечен резултат на криењето од Бога и едни од други и претставува резултат на меѓусебното осудување. Токму затоа Исус кажува дека оној што се гневи на својот брат штотуку извршил убиство (Матеј 5,21.22). Доколку сакаме да ја сопреме поплавата на убиства во нашето општество, треба да ги учиме луѓето да престанат да се кријат од Бога и едни од други. Повеќето убијци се појавуваат во кругот на семејството. Тоа може да се припише на фактот дека семејствата станале нефункционални заедници во кои преовладува индивидуализмот. Единствено обновувањето на вистинското заедништво во Црквата може да го спречи „убивањето“ кое се случува поради тоа што луѓето си изрекуваат пресуда едни на други. Но, бидејќи нефункционалноста на семејството се преселила во Црквата, многу цркви станале нефункционални заедници.

Пропустот да се вложи труд за да се обнови вистинското заедништво, ја спречува Црквата во светот да ја одигра помирувачката улога која Бог сака да ја обнови.

Нефункционални цркви се појавуваат кога верниците живеат независно еден од друг, наместо да ја одржуваат меѓусебната зависност што ја застапува едемскиот идеал. Во нефункционалните цркви, кога некој верник ќе згреши, црквата станува подлабоко заинтересирана да изрече осуда на неговиот грев отколку да го спаси грешникот и да му помогне. Таквите цркви се подготвени да преземат црковни чекори и да изречат дисциплински мерки, но ретко се трудат да го спасат оној што паднал. Во нефункционалните цркви, кога проповедникот ќе доживее морален пад, црквата е премногу брза да преземе чекори за да го отстрани од неговото место кое само по себе е добро; меѓутоа, за неа, тоа претставува крај. Црквата реагираше и проповедникот-грешник е препуштен самиот на себе, за да ги трпи последиците на својот грев.

Во здравите цркви се преземаат соодветни мерки, но ранетиот грешник не е препуштен самиот на себе; црквата ќе се потруди да го врати проповедникот на правиот пат. Всушност, здравите цркви се повеќе заинтересирани да помогнат и да вратат на правиот пат отколку да изречат осуда. Тие се способни да го одвојуваат гревот од грешникот. Слично на тоа, во здравите цркви, на пример, верникот кој ќе згреши и почнува да пуши не заминува далеку од црквата затоа што се плаши од осудување. Место тоа, таквиот верник чувствува дека треба да доаѓа во црква, бидејќи таа нема да го осуди, туку ќе се потруди да му помогне да ја совлада својата слабост. Здравото помирително заедништво е идеал што му сведочи на светот дека црквата навистина го познава Исус.

Грешниците го сакале Исус и ќе ја сакаат и црквата што ги применува Исусовите методи во постапувањето со грешниците. Најдобар пример за тоа е библискиот извештај за жената која била фатена во прељуба. Наместо да ја осуди, Исус ја ослободил и ѝ кажал: „Оди и не греши повеќе!“ (Јован 8,11) Веднаш по овој извештај, евангелистот Јован го запишал настанот кога Исус разговара со еден фарисеј за осудувањето. Забележете што изјавува Исус: „Вие судите по телото, Јас не судам никому“. Неговото однесување е потполно спротивно на однесувањето на луѓето во нефункционалните цркви, кои секогаш изрекуваат осуда еден на друг.

Бог ги повикал црквите да бидат заедници кои го следат Исуса на тој начин што ќе се прифаќаат, ќе се подржуваат и ќе се сакаат едни со други, без да се осудуваат меѓусебно. Црквата треба да биде позната во општеството како „сигурно“ место на кое луѓето можат да бидат тоа што сè, а сепак да знаат дека ќе бидат прифатени. Тоа ќе биде доказ дека црквата претставува помирителна заедница според Божјата волја.

11. Каиновиот дух и црквата

Каин и Авел ги довеле своите жртви пред Бога. Иако Бог побарал тоа да бидат крвни жртви, Каин сепак одлучил да донесе плодови од полето. Авел принел крвна жртва. Неговата жртва била прифатена, додека Каиновата била одбиена. Зошто? Авел одгледувал овци. На него му било лесно да избере овца од своето стадо, но Каин бил земјоделец. За да принесе крвна жртва требало да побара од својот брат. Одбил да го направи тоа. Каиновиот прв грев бил индивидуализмот, одбивањето да се потпре на заедницата.

Последица на тоа било непосредно самооправдување, гнев, и најпосле, убиство. Меѓутоа, Бог не возвратил со осуда. Божјето срце како што е опишано во Библијата се гледа во Неговиот обид да му се приближи на Каин. Првенствено, Бог сакал да воспостави меѓусебен однос со Каин, онаков каков што имал со Авел. Бог е голем обновител на прекинатите односи и заедништва. И така, наместо да ја изрече својата осуда над Каин, Бог му дозволил да талка по лицето на земјата, надевајќи се дека еден ден ќе се врати кај Господа.

Основната мисла во приказната за Каин и Авел е потребата од заедништво: Штом Каин го убил својот брат Авел, Бог го повикал и го прашал каде е брат му. Каиновиот одговор „Не знам; зарем јас сум чувар на брат ми?“ ја покажува вистината што треба да ја научиме од оваа жална случка. Бог сака да сфатиме дека сме навистина чувари на својот брат. Светот денес го следи Каиновиот пример и не сака да биде чувар на својот брат. Каиновиот одговор покажува дека тој пропуштил да го разбере Божјиот план дека луѓето треба да живеат во заедница едни со други. Каин го отфрлил заедништвото и го прифатил индивидуализмот.

Откако талкал по лицето на земјата, Каин конечно се населил во земјата Нод, се оженил и добил син, Енох. На тоа место, кажува Библијата, Каин подигнал град, кој го нарекол според неговиот син. Кога луѓето си градат градови, тие се оддалечуваат од вистинското заедништво. Наведен од своето бунтовништво, Каин изградил

град. Градовите настануваат поради нарушените меѓусебни односи. Не е Божји план луѓето да живеат во градови. Кога луѓето живеат поблиску еден до друг, како што е случај со градовите, тие помалку се познаваат меѓусебно, и како резултат на тоа се воспоставува помало заедништво. Конечната последица на постоењето на градовите е бунтот што се случил во градот Вавилон кога луѓето сакале да изградат кула до небото. Во тоа време, Бог го поделил човечкиот род и тие се раселиле по целата земја во помали групи.

Каиновите деца граделе градови. Градовите настанале кога луѓето се бунтувале против Бога и против заедништвото што Тој сака да го воспостави меѓу своите деца. Растурените односи не градат заедништво – тие градат градови во кои луѓето се оддалечуваат едни од други. Градот кој овде се споменува не е буквално дефиниран како град, иако и тоа може да биде вклучено во неговата дефиниција. Наместо тоа, тука градот е дефиниран како место на кое луѓето живеат блиску еден до друг, но не во заедништво.

Во оваа смисла, многу месни цркви во селата и во помалите места се наоѓаат во градови, тоа се тврдини во кои луѓето се кријат едни од други, наместо да живеат во меѓусебно заедништво.

Во денешно време деградацијата на човечкиот род посебно се покажува во големите градови. Ние имаме градови, но немаме заедништво.

Градовите го уништуваат заедништвото. Затоа црквите, дури и оние кои се буквално сместени во градовите имаат одговорност да се трудат да градат заедништво. Меѓутоа, наместо да градат заедништво, гледаме дека црквите за себе градат големи империи.

Бог не е импресиониран со големите градби што ги подигаме, ниту со мамутските установи што ги организираме. Неговиот план не повикува на воспоставување големи организации, туку на заедништво. Големите, па дури и малите молитвени домови и храмови, можат да се претворат во градови. Луѓето можат да се изгубат во храмот, иако секоја сабота присуствуваат на богослужение, бидејќи не успеваат да создадат заедништво. Доколку црквата не организира мали групи каде постојат односи и во кои луѓето можат да најдат заедништво, ние и понатаму учествуваме во Каиновиот дух

градејќи градови наместо да се трудиме да им помогнеме на луѓето да пронајдат вистинско заедништво. Градовите се лажни заедници. Милиони луѓе се наоѓаат под контрола на луѓето кои ја поседуваат власта. Во вакви услови, не постои заедништво, ниту во светот, ниту во црквата. Собирањето на луѓето во мали групи има за последица создавање заедништво. Црквите што постојат во градот, според тоа, мора да се сосредоточат на изградба на заедништво во градот наместо да се обидуваат да стекнат власт или моќ.

Меѓутоа, мора да сфатиме дека градскиот менталитет може да постои дури и во селата, а разорното заедништво може да се појави и во малите групи. Ние овде не зборуваме за некое одредено место (град или село), туку за однесувањето и ставовите.

Секаде и секогаш кога луѓето се обидувале да ја зграпчат власта над другите, последицата била создавање градови. Секогаш и секаде каде луѓето се изолирани едни од други и кога вистинско заедништво не е воспоставено, последицата е градот. Божјиот план со Неговиот народ е обнова на заедништвото. Тоа е место каде што луѓето можат да бидат отворени и ранливи, каде немаат потреба да се кријат едни од други. Како што кажал и Гарет Ајсеноглу:

„Текстот во 1. Мојсева 1 до 11 зборува за теологијата на заедништвото како за нешто што се спротивставува на воспоставувањето градови и големи цивилизации. Деградираното човештво гради градови. Заветното човештво гради заветни семејни заедници“.

Сабоиџа, 25 март 2023

12. Кафеаната како фалсификат на заедништвото на црквата?

Среде нашите осамени, пренатрупани градови во денешно време, човечкиот род копнее по заедништво. Кога не успеваат да го пронајдат во некоја црква, тогаш се обидуваат да го најдат на некое друго место. Последицата се согледува во формирањето многу нефункционални групи луѓе. Истовремено додека копнеат по вистинско заедништво, луѓето завршуваат во лажни заедништва.

Можеби најдобра противтежа на заедништвото во црквата е барот во некоја кафана:

„Барот во соседството е можеби најдобра имитација на она заедништво кое Бог сака да го воспостави во својата Црква. Тоа е имитација која нуди алкохол место благодат, излез од реалноста наместо реалност, па сепак тоа е толерантен, пријатен и прифатлив вид дружење. Тоа е несоблазниво. Тоа е демократско. Вие може на луѓето да им ги кажете своите тајни и тие вообичаено нема да ги пренесуваат на другите, ниту ќе имаат желба за такво нешто. Баровите цветаат не затоа што луѓето се алкохоличари, туку затоа што Бог во човечкото срце ставил желба меѓусебно да се запознаваат со други луѓе, да сакаат и да бидат сакани“ (Swingdoll, 128).

Во денешно време човечкиот род очајнички копнее по заедништво.

На луѓето им е потребно место каде можат да почувствуваат љубов и грижа, каде можат да бидат отворени и ранливи пред другите а да не бидат изложени на осудување. Тоа е вид заедништво кое Писмото го прикажува како идеал од самиот почеток.

Сега е време Црквата на Исус Христос да се врати на градењето заедништво, наместо да го одразува разурнатото заедништво кое постои насекаде околу нас.

Малите групи сигурно нема да го решат проблемот од недостаток на заедништво во нашите цркви, но ќе ни даде шанса во повеќето наши цркви заедништвото да го прифатиме како подобра прилика од осаменоста, во која поединецот се чувствува сам иако е опкружен од мноштво луѓе. Бог навистина сака да се запознаеме меѓусебно, да бидеме одговорни и да влеземе во заедништво едни со други.

Градиво за сабота школа

За подобра саботна школа 1/2023

Излегува тримесечно:

Издава:

Одделение за сабота школа
Христијанска адвентистичка црква
во Р. Македонија

Подготвил: Мелита Томовска

Одговара: Томе Трајков

За интерна употреба